

Най-забавните фк!

Футболът не е само Юнайтед, Челси, Реал, Марек и от сорта! В тъмната му страна се крият далеч по-интересни отбори, пълни с измамници, расисти, комунисти, къркачи, евреи и обикновени педали!

С най-колеритния президент

Алавес

■ Ако Дмитрий Питерман си беше останал в родната Одеса, нямаше как да се отличи – там и без това е пълно с особняци, остроумни мизантропи и егоцентрици. За щастие обаче лудият Питерман, пред когото Ивайло Дражев си е направо тежък, сериозен президент, реши да се премести в Испания, и така светът на футбола с удивление разбра за него. Първия клуб, който взе, беше

Расинг Сантандер. Без да разбира и капчица от футбол, Питерман моментално се самоназначи за старши треньор на отбора – за да можел "да гледа мачовете от резервната скамейка"! И когато испанската федерация му намекна, а после и натвърди, че не може да бъде треньор без необходимия лиценз, той без забавяне я прати на майка му на бикобореца в гъза, и то пред в. "Ас". След като му забраниха да е треньор, той не се отказа – напротив, извади си прес-акредитация на фотограф, и почна да търчи около терена, обесил на врата фотоапарат, и да крещи указания към играчите си. И това, забележи, беше само

началото. През 2004, три години след като изгубиха оня финал за УЕФА с Ливърпул, Питерман придоби контролния пакет акции в Алавес срещу едва 500 000 евро, и точно там даде пълна газ на таланта си на циркаджия. Първата знаменита акция беше когато се снима дибидиус гол за испанското списание "Интервю" – като обясни, че по този начин "размеквал" всички ония путки от противниковите отбори и те нямали шанс срещу Алавес. По-късно, след загуба от Реал Мадрид, нарече Роналдо и Роберто Карлос "подмокрени девойки" (така и не се разбра защо точно тях двамата), но не спря дотам; на другия ден поиска

резултатът да се анулира и мачът да се преизрае, а след като федерацията му се изсмя, заяви, че "по време на срещата с фланелката на Роналдо тичаше някаква дебела свиня". Целия по-минал сезон веселият Дима не спря да прави зулуми – сменяше треньорите, заяждаше се с конкурентите, заяви, че Алавес щели да се борят за титлата, моля ти се, а в края на 2005-а направи наистина най-изумителното нещо на света – взе... Благо Георгиев. (За когото впрочем Славия май още не могат да си вземат парите, и питай ни как се взимат пари от испанския Дражев.) За нещастие, откакто Алавес изпадна по-миналия сезон, за Питерман не се чува толкова, колкото ни се иска

Най-расисткият

Фейенорг

■ Ротердамският Фейенорг, макар да не е печелил титлата от 1999-а насам, като цяло си остава един от четирите най-силни тима в Холандия. Скандалната слава на ултрасите му обаче си расте, с трофеи или без. Ето за какво става дума: Ротердам, не знаем дали знаеш, е най-голямото пристанище в света. Съответно голяма част от феновете или са докери, или синове на докери, или трети братовчеди на докери, въобще – здрава работническа класа. И като всяка здрава работническа класа, целта им в живота, освен Фейенорг евентуално да мачка, е да се нацапват с водка до лангерхансовите острови и да избият нечи зъби. Ето всички ултраси са такива, ще кажеш ти. Да, но фейенорците са по-особен случай – защото те дори в очите на повечето

Ультраси по света минават за големи грубияни, т.е. голяма част от главорезите на други тимове, в и извън Холандия, оборяват с уважение и лек уплах за способностите им. Другата важна разлика е, че докато на най-корабите и пияни в агитката на Милуол, примерно, им е все тая с кого ще се сбият, само става веселба, то фејенорци имат точно определен враг, отделно от противниковата агитка – чернокожите. Никога не пропускат случай да посеят още малко или повече расова мразя. Точно те например измислиха забавната практика да мятат банани и бананови кори по черен играч на съперника (прочем понякога и по свои, Пиер ван Хойдонк даже по едно време искаше да се маха, докато им беше звездата, щото също го бяха нарочили). Самите футболисти на клуба, голяма част от които също произлизат от докерския "елит", са откърмени със същото отношение, и една холандска агенция дори излезе с цяло изследване как те често и по-злобно ритат чернокожи съперници (особено обичат хора от Гана и Кот д'Ивоар, знаем защо). Една от теориите то толкова се мразят с Аякс (прочем е подобна – не толкова заради столица-провинция и т.н., а защото в Аякс открай време (спонсори ротердамци) били толерирали нечестите. Уви, изродщината на фејенордските ультраси стигна до ужас – битката с агитката на Аякс край Бевервайк през 1997 (виж само как го описахме, все едно Наполеон) утрепаха фен на противника, защото го заподозрели в "расова нечистота". Оттогава светне ги дебнат много строго, не само на тяхна почва, но и когато пътуват с отбора, та затова напоследък не се чува много за тях. Но отбътре къкри малоумна, неистова омраза на всичко живо с малко или повече боя

В битката с агитката на Аякс край Бевервайк през 1997 утрепаха фен на противника

наречат, или Бискайя; официално не съществува). Уви, в последно време национализмът не им носи кой знае какво на терена. Ако преди години се случваше дори да се борят за титлата на Испания, в момента са суперзле, даже тоя сезон за малко да изпаднат. Трябва все пак да споменем и още нещо важно – баският шовинизъм е подплатен с една от най-добрите детско-юношески школи в Европа, в която, разбира се, ритат само малки баскетета. Така че Атлетик въобще не смятат да се отказват от ксенофобията: изследване от 2004 сред феновете им сочи, че те предпочитат отборът да изпадне в Сегунда, отколкото чужденец да облече червенобялата фланелка (не дай боже пък да е примерно андалусец). Билбао май останаха и единствения тим, категоричен по въпроса за спонсор върху въпросната фланелка

Най-националистският Атлетик Билбао

В Билбао им е през оная работа за глобализацията и тем подобни глупости (това е може би единственият клуб в Европа, или поне във висша лига, за който ваят само "наши момчета", т.е. баски. (Никакви чужденци, особено пък испанци – максимум да вземат някой баскски баск, т.е. баск от друга страна на сегашната държавна граница.) Разбира се, тая работворда политика произлиза от другата политика, т.е. от омрачата на баските за незабавност. Един от бившите им президенти, Хосе Антонио Азире, стана президент на "страната на баските" (така си я

Най-грубиянският

Уимбълдън

Уви, този Уимбълдън, за който ще стане дума тук, вече не съществува. (Добре де, съществува – като Милтън Кийнс Донс в Лига 2, който им се води правоприемник, но и като АФК Уимбълдън, които се смятат за "истинския отбор" и гордо почнаха от най-най долното ниво; сега са в първа дивизия на аматьорската Раймън Лийг.) Работата е там, че докато ги имаше, всички в Англия ги ненавиждаха, включително и кротките местни фенове на тениса. Запалянковци на други отбори вдигаха транспаранти с надписи като "Не на Уимбълдън във Висшата лига!" и подобни, и причината е много проста – любимият клуб на Мик [+]

Вини
Джоунс

Джагър се слаवेशе с такава грозна игра, че даже привикнали-те на всичко (дори на Съндърланд) английски фенове си зам-варяха гнусливо очите. Разбира се, има нещо, с което Уим-бълдън е още по-известен – и това е самият Вини Джоунс, техен дългогодишен защитник, който на терена беше точно толкова див, безкомпромисен и агресивен, колкото и в *Две димящи гула* по-късно. По време на кариерата си в клуба Вини спечели веднъж Купата на Англия (1988), веднъж нокаутира съдията, 12 пъти беше изгонен (в един от случаите – в тре-тата секунда на мача, мо-ментално след пускането на цен-търа) и веднъж гепи – и почти смачка – ташаците на Пол Гас-койн. Пробиът му в киното хич не е случаен – още през 1992

Джоунс участва в документален филм, в който нагълго и нашироко разясняваше арсенала си от мръс-ни прийоми на терена. (Например как да травмираш психически съдията, или как да строшиш крака на съперник с грубо влизане, но без съдията да забележи.) Вярно, филмът не излезе на екран, но и до ден-днешен е хит в мрежа-та. Накратко: без Уимбълдън, който пропаднаха във финансова-та бездна наскоро и се трансфор-мираха в посредствените Ем Кей Донс, английският футбол е зна-чителен по-скупчен. И леко по-кра-сив, но какво от това

Вини спечели Купата на Англия (1988), нокаутира съдия, 12 пъти беше из-гонен и смачка ташаците на Гаскойн

прието – и престижно – феновете на даден отбор да имат и ясна политическа позиция. Ето защо ливорнци са си избрали червената, а не кафявата чума – и през повечето време си сегят кротко на трибуните, вейат алени знамена и пейат ита-лиански антифашистки песни. (А сегят кротко, щото то от Ливорно на терена няма какво толкова да се види.) Разбира се, когато се случи да играят с римския Лацио, нещата се раздвиг-ват – защото столичните "орли" минават пък за най-фаши-сткия възможен клуб на света, традиция, която тръгва още от факта, че сам Мусолини им е бил върл фен. Тези двубои не минават без яростни сбивания между двете агитки, с ножове, бутилки и всичко, и по правило ливорнци първо са малцинство, а второ – се озовават по болниците, но въпреки това не сме-нят политическото си верую. Рисуват по челата си червени петолъчки, стараят се да не плащат билети и да влизат гра-тис на стадиона, особено при гостуване (така искат да пока-жат презрението си към парите) и се шегу-ват с италианската федерация, като редовно пращат офи-циални молби всеки играч на Ливорно да излиза на терена със собствена топка (защото, нали, при комунизма евентуално ще има футболни топки за всеки човек).

Последното не е ташак, а уникален футболен факт, който можеш да разкажеш на всичките си друзя

Най-комунистическият

Ливорно

■ Ако смяташ, че през 2007 в комуни-стическия идеал могат да вярват само пълни дебили, то си напълно прав. А може и да не си – защото на света, и по-точно на западния италиански бряг, току под Пиза, съществуват 15 000 ултраса, които си вярват като стои, та гледай. (Да, публиката на Ливорно е приблизително толкова.) В тяхна защита трябва да се каже, че те не са някакви комунаги по призвание, а просто в Италия от край време е

Най-еврейският

Тотнъм Хотспър

■ Те никога не са го крили, дори в офи-циални програмки за мачове допреди годи-ни пишеше разни неща като че са горди да принадлежат към "тази малка, многостра-дална националност". Публична тайна е, че част от парите за издръжката идват от лондонската еврейска общност, а шефът им си се казва най-гордо Даниел Леви.

(Еврейското в Тотнъм се забелязва и във факта, че макар реално да имат, не обичат да дават много пари за селекция; или пък, като в случая с Бербо, се лакомят за колкото се може повече, и след това още малко, ако може, преди да го продадат.) Още примери: твърди се, че Сер-гей Ребров, който си е чист украински евре-ин, пренебрегнал други по-изгодни оферти, след като му намекнали, че в Тотнъм отива при "свои хора"; една от най-известните им фракции ултраси се казва "Yids" ("чифути", тук не можем да не им признаем самоирония-та), а на кутиите с пуканки на "Уайт Харт Лейн" допреди време пишеше "кашер", когато там по еврейскому хра-ната трябва да е "кашер"

Сергей Ребров

Най-каръшкият

Байер Леверкузен

■ Според нас фармацевтичният концерн Байер, спонсор на клуба, трябва да раздава

безплатно валериан на всеки фен, защото такова невървене като при Леверкузен просто няма. (Тук дори не броим факта, че изгубиха Бербатов.) Отборът цели четири пъти свършва втори в Бундеслигата, губейки титлата буквално в последните минути на последния мач от последния кръг (единия път, ако не ни лъже паметта, падайки от... Унтерхахинг, просто няма такива юберхаховци). През 2000-та към това се прибави скандалът с треньора Кристоф Даум,

Кристоф Даум

който се оказа, че обичал да пошмръква, а през 2002-ра – финалът за Шампионската, когато цяло първо полувреме мачкаха Реал Мадрид, Бербатов изпусна едно-две суперположения, а геният Зидан накрая се измори да ги чака да вкарат и ги наказва с оня гол от странично воле. Преди три години пък мениджърът Райнер Калмунг каза, че здравето е по-важно и се оттегли, а скоро след това го олепиха с някои черни каси, подкупи на футболисти на противникови отбори и т.н. Така че неудачите продължават със страшна сила (единственият малък, светъл лъч напоследък е, че се отърваха от онова дърво Воронин)

Най-"различният"

Санкт Паули

■ Ама не във футболен, а в... сексуален смисъл. Работата е там, че хамбургският квартал Санкт Паули, освен че е на две крачки от знаменития Реепербан (т.е. райт на проститутките), е и нещо като център на немската сексуална контракултура. И не е чудно, че местният ФК се радва на подобна репутация. Президентът на клуба например – нежният Коми Литман – дълго време е играл в театъра на трагеститите на Реепербан, освен това не крие нетрадиционната си ориентация и честичко се снима за съответните илюстрирани списания по темата. Клубът пък не пропуса да се изкаже против нетърпимостта, била тя към гейовете, цветнокожите, фашизма, сексизма и т.н. Не му отстъпват и част от феновете, които се появяват на стадиона гримирани

и с набучени щраусови пера по цветните си дрехи. Разбира се, самите футболисти на Санкт Паули не са педали или трагестити (поне няма данни за това), но домакинските мачове така или иначе често напомнят гей-парад. (Сигурно е малко неловко да си играч на клуба, съгласи се.) Още нещо любопитно: таблолото на стадиона не е електронно, а механич-

но – т.е. имената и цифричките са с табели, и местните по някаква си причина – сигурно щото държат да са различни – много се гордеят с тоя иначе тъп факт

Най-"феминисткият"

Райо Валекано

■ Да приучиш гаджето си да се интересува живо от футбол май не е толкова сложно, особено ако я насочиш към правилния отбор – в случая, мадридският Райо. Да почнем с това, че президент от вече 13-14 години насам е досто-

Феминист от Райо търси безуспешно клитора на Гугли

почтената Мария Тереса Рибера Санчес-Ромате, една от най-известните испански активистки на феминисткото движение. Тъкмо при този матриархат клубът се добра до най-сериозните си успехи, а именно, че няколко години поред игра в Ла Лига, дори стигна до четвъртфинал за УЕФА, при това – биейки иначе силните Локомотив Москва. Рибера не се свени да говори пред медиите неща, от които на истинския футболен фен му се изправят косите

(стига да има) – примерно, че Райо за нея е като едно голямо семейство, а футболистите са сякаш нейни деца. Вследствие на всичко това клубът най-безсрамно проповядва уважение към жените, включително с официални изявления, а по трибуните на стадиона е прието да се държиш културно, да не псуваш и т.н. Тези правила се спазват дори от анархистката мадридска ска-група Ska-P, които иначе в клиповете изглеждат бая грубияни. Пича история, ама интересна

Мария Рибера

Най-ироничният

Черноморец Одеса

■ Одеса е град, всеизвестен с вековната си традиция по отношение на чувството за хумор (оттам произхождат впрочем и може би най-великите съветски хумористи – Илф и Петров). Две случки, го които се добрахме с помощта на руските си

колеги: веднъж, вдъхновени от техничната игра на един от техните – чист украинец, феновете почват да скандират: "Паспорта! Проверете му паспорта! Той всъщност е бразилец!" Друг път техен защитник си вкарва красив автогол с глава, и когато журналисти го питат как стана така, той отговаря: "Ми не можах да се утвържа, беше великолепно центриране" 🐾

МАХИМ

 БЛЕДОРОВО ИЗДАНИЕ
АВГУСТ 2007 999 999,95 ЛВ.

ФАНТАСТИЧНАТА ЧЕТВОРКА!

Виж кои взеха заплати
тоя месец в ЦСКА

"АЗ СЪМ СЕРИОЗЕН ПОЛИТИК И БИЗНЕСМЕН"

Най-забавните му реплики в
30-странично приложение!

КАК ДА УБИЕМ ГОЛЯМ КЛУБ

Без да умрем от срам!
Специален Махит-наръчник!

АХ, ТОЗИ МАЗЕН

Сашко!

Само по бебешко олио!
Специално за Махит!

**31-ва
титла!**

Топ 2 на най-
сполучливите шеги
на Томов

**КАКВО
КУПУВАТ
БОГАТИТЕ**

Яхти! Коли! Резерви от
португалското!